

BERLIN

September 2016 – Februar 2017

Ob misli na izmenjavo imam res zelo mešane občutke. To poročilo pišem po manj kot enem tednu, kar sem doma v Sloveniji, in mogoče moram vse, kar sem doživela, še zares dojeti. Ko sem se odpravila na izmenjavo sem imela čisto drugačna pričakovanja in zato sem bila na začetku kar malo razočarana. O veliko stvareh sem se pozanimala pri ljudeh, ki so bili pred mano na izmenjavi in seveda na internetnih straneh naše in gostujoče fakultete in si na podlagi tega ustvarila pričakovanja.

Vsa predavanja sem imela v angleščini, kar je bila ena redkih stvareh, ki so bile res takšne, kot sem jih pričakovala. Kakovost študija je zelo težko oceniti. Po mojem mnenju gostujoča fakulteta v veliki meri temelji na samoiniciativnosti študentov in posledično se oseba nauči toliko, kolikor se sama zavzame. Študij zglada drugačno kot v Sloveniji. V Sloveniji imamo klasični šolski sistem – profesor, ki predava in študenti si medtem zapisujejo in kasneje naučijo predavano snov. Na izmenjavi je pri veliko predmetih pouk izgledal tako, da smo se v razredu razdelili v skupine, dobili tekst, ga prebrali in še isti dan predstavili razredu. Pri nekaterih predmetih smo mogli vnaprej prebrati tekste in se nato pri predavanju pogovarjali o njem. Sliši se vse zelo idealno in včasih se je lepo izšlo, je pa res, da se velikokrat tudi ni. Edino pri enem predmetu sem bila res navdušena nad tehniko učenja učitelja. To je bila nemščina. Učenje je učitelj (Florian) naredil nadvse zanimivo, ni delal razlik in nas vse zelo spodbujal in motiviral. Nemščino smo imeli ob petkih od 14:00 do 18:00 in zdi se mi, da je bilo res dobro, saj sem bila zelo razočarana, če je predmet odpadel, smo zaključili predčasno ali se ga nisem mogla udeležiti iz kakršnegakoli razloga. Prej se nisem nikoli učila nemškega jezika, tako da sem začela iz nič.

Življenjski stroški se mi zdijo večji. Za sobo v dvosobnem stanovanju sem odštela 370€ do vključno z decembrom in 390€ za januar in februar. Podražilo se je, ker sem 4. januarja končno dobila internet. Sobo sem si morala poiskati ker je bila moja prošnja za študentski dom zavrnjena. Hrana v supermarketih je približno toliko kot v Sloveniji, pekarnice so malo dražje, bari in kavarne pa po mojem mnenju kar dražji. Če sem želela v bar, kjer se lahko usedem in imam stranišče, sem za belo kavo oz. Latte macchiato odštela približno 2,5 – 3€ (ker ne pijem drugačne kave). Takšna kava za na pot je dosti bolj poceni (okoli 1,5€). Tudi vsi klubi so zame veliko dražji. Na najcenejšega, ki smo naleteli je bila vstopnina 5€, drugače pa približno 10-15€. Ker nam je bilo to dosti predrago in se nam zabave tam niso niti zdele dobre, smo obupali nad klubi in nismo veliko hodili ven. Telefona človek ne rabi prav veliko, če ima wi-fi doma in na šoli, ampak ker prve štiri mesece doma nisem imela interneta sem veliko denarja zapravila za telefon (kupila sem si le internet) in še to sem ga uporabljala le za pomembne zadeve. Prav tako smo si na fakulteti lahko dali internet le na eno napravo in zato nisem imela interneta na telefonu, saj sem imela zelo slab telefon in sem vedela, da si bom mogla kupiti novega, poleg tega pa se mi je zdelo na začetku pomembnejše, da bi imela internet na računalniku (čeprav sem si na koncu odprla dostop na novem telefonu). Verjetno se sedaj sprašujete zakaj sem šla v stanovanje brez interneta. Ko sem prišla sem vprašala po

internetu in mi je bilo rečeno, da dobim internet v roku dveh tednov, najkasneje pa v roku enega meseca. Nato se to seveda ni zgodilo, ampak tudi ko je bil internet pri ponudniku naročen in plačan končno sredi novembra je ponudnik potreboval do januarja, da sem končno dobila internet. Drugače pa nisem bila edina, ki sem imela težave z internetom v Berlinu. Tudi nekateri, ki so bili v študentskih domovih so imeli probleme.

Fakulteta je drugače kar dosti velika, učilnice pa so bile kdaj pa kdaj (na začetku, ko smo bili vsi študenti prisotni) malo majhne za vse, ampak kasneje ni bilo problema (ker se veliko študentov predavanj ni redno udeleževalo). Erasmus študentov nas je bilo kar veliko, 76. Vsak študent si sam izbere predmete, ki jih želi opravljati, zato sem bila pri vsakem predmetu z drugimi ljudmi, bili pa smo pomešani tudi z nemškimi študenti. Zdi se mi, da je bilo veliko nemških študentov starejših kot sem pričakovala (tudi okoli 25 – 35 let, nekateri so imeli tudi že otroke). Zdi se mi, da je »International Office« naredila zelo dobro delo, ko smo imeli različne dejavnosti, ki bi nas povezale, čeprav ne bi ravno rekla, da je uspelo (orientacijski dnevi, hitrostno spoznavanje, free tour okoli fakultete ...). Za obšolske dejavnosti so se na fakulteti zelo potrudili, ampak ni bilo veliko interesa, zato je na primer obisk muzeja, na katerega sem se prijavila, odpadel. Ena zelo dobrih stvari je bil program »Buddy«. To pomeni, da so mi dodelili eno Nemko, ki me je prišla iskati na letališče in peljala do prvega stanovanja v katerem sem bila, kar mi je bilo v veliko pomoč in tudi kasneje sem se lahko vedno obrnila nanjo, če sem potrebovala kakšno pomoč. Drugače pa sem se največ družila z Erasmus študenti, saj so bili tudi bolj moje starosti. Ena izmed stvari, ki me je na izmenjavi najbolj presenetila pa je, da se mi načeloma študenti niso zdeli tako zelo odprti kot so mi pripovedovali. No, pa da se me ne bo narobe razumelo, za pogovor, po mojem mnenju, so bili vsi zelo odprti, ampak za druženje izven fakultete pa ne. Zdelo se mi je, da je bilo veliko skupinic že od samega začetka – Španci skupaj, Mehičani skupaj, Avstrijci skupaj, Nizozemci skupaj, Belgijci skupaj, Italijani skupaj, Turki skupaj, Švedski skupaj ... kar me je po pravici povedano malo razočaralo, saj vključitev v skupino, kjer ne znam jezika v katerem govorijo, ni najlažja. Poleg tega nisem oseba, ki bi bila zadovoljna s tem, da se vključim v skupino prijateljev, ampak mi je všeč, da skupina nastane iz začetka, če že more. Sicer je seveda odšla na izmenjavo poleg mene tudi punca iz starejšega letnika naše fakultete, s katero sva se kasneje povezali, a vem, da je bil cilj naju obeh, da spoznava ljudi drugih narodnosti, kultur itd. in ne, da se prideva v Nemčijo družiti s Slovenci. No, po kakšnem mesecu bivanja v Berlinu sem se zelo dobro ujela z nekaj posamezniki in smo postali zares dobri prijatelji.

Najboljša stvar v Berlinu? Najboljša stvar je, da se da dobiti izredno poceni prevoze do določenih destinacij. Povratno letalsko karto do Romunije sva s prijateljico dobili za 13€, povratno do Bruslja za 11€ in vem, da tudi do Prage nisva dali zelo veliko denarja (zelo dobra ideja za potovanje je Flixbus), a se ne spomnim koliko točno. Vem, da je veliko ljudi obiskalo druge države, ena izmed zelo popularnih je bila Poljska na primer. Ena izmed najboljših stvari v Berlinu je tudi to, da ima izredno veliko jezer in parkov, kar me je nadvse navduševalo, še posebno oktobra, ko je bilo še vse v lepih jesenskih barvah. Ker sem bila na izmenjavi v prvem semestru je kasneje postalo zelo mrzlo, kar je kar neprijetno, ker če smo se hoteli dobiti smo seveda lahko šli na sprehod, a smo se mogli tudi ogreti nekje in posledično vedno zapravljati denar. Seveda smo bili kdajpakdaj pri kom, a nas je veliko imelo sostanovalce, ki jim to ni najbolj ustrezalo. In ja, samo iskanje stanovanja je nočna mora. Ena izmed stvari

zaradi katerih sem šla na izmenjavo je bila ta, da so imeli ponujene študentske domove. Prijavila sem se takoj ko je bil čas (ko so nam sporočili) in ne vem, kakšen sistem imajo, a na koncu nisem bila sprejeta in sem začela z iskanjem stanovanja že kakšen mesec pred prihodom. Pred prihodom sem poslala 12 prošenj, kar se mi je zdelo zelo veliko, a ko sem prišla tja so mi povedali, da to ni veliko. Prva dva tedna sem cele dneve iskala sobe in pošiljala prošnje čisto vsem ponudbam in si ogledovala stanovanja, ki so bila zelo obupna. V podobni zagati je bilo kar nekaj sošolk in sošolcev. Veliko jih je plačevalo tudi 450€, nekaj pa jih je imelo tudi srečo in dobilo malo ceneje, a vseeno ne poznam nikogar, ki bi plačeval manj kot 300€. Za eno stanovanje so me želeli prevarati, da bi plačala, a seveda nisem, ampak ena sošolka je plačala in je bila tako ob 800€, tako da bi svetovala vsem, da so previdni s tem. Imela sem srečo, da ima moja mami prijatelje iz Nizozemske, ki so vedeli, da obstaja neka oseba, ki me bo vzela za začetek v svoj dom, kar mi je vso izmenjavo zelo olajšalo. Veliko sošolk in sošolcev je med lovom na stanovanje živelo po različnih hostlih. Ampak nekateri sošolci, ki pa so jih sprejeli v študentske domove, so pa plačevali veliko manj – najcenejša soba je bila 175€, večina pa jih je plačevalo 250€. Mene v mestu ni bilo nikoli strah, počutila sem se varno, je pa res, da se nisem zadrževala veliko po določenih predelih mesta sredi noči. Sama nisem bila nikoli oropana, je pa res, da je bil procent ljudi okoli mene, ki so bili oropani veliko višji, kot v Sloveniji. Enkrat sem bila zraven, ko so prijatelju ukradli jakno, enkrat sem bila zraven, ko so ukradli prijateljici denarnico iz nahrbtnika, drugi prijateljici so ukradli telefon in drugemu prijatelju denarnico.

Ko sem odšla iz Berlina sem seveda čutila grenkobo, saj sem se zavedala, da se moram vrniti v stare tirnice, kjer so zadeve bolj zahtevne in se od mene pričakuje več. Seveda pa sem bila tudi zelo vesela, da sem nazaj. Samo mesto ne vem, če bom zelo pogrešala, vem pa, da bom zelo pogrešala ljudi, s katerimi sem preživela svoj čas. In konec koncev lahko rečem, da mi je bilo lepo.

Kontakt: tajda.pirih1@gmail.com